

jeg foreslå, at Arbejdstilsynet efter konkret vurdering giver påbud til BST-pligtige virksomheder og andre virksomheder med særlige risici om, at de skal gennemføre det inden den 1. januar.

Inden for børnearbejdet er det nødvendigt med en særlig indsats. Det er vigtigt, at vi synliggør, at der er flere og flere unge under 18 år, der overtager voksenarbejde, og det er vigtigt, at vi synliggør, at der er særlige problemer forbundet med det. Det håber vi kan ske gennem nogle af de indsatser, der vil blive iværksat på det område, men der er stadig mange ting i vejen. Specielt når der er tale om børns alenearbejde eller unges alenearbejde og sene arbejde, er det nødvendigt, at der sættes meget hårdere ind med kontrol og tilsyn. Det er ikke nok, at det står i reglerne, at det skal være sådan. Vi ved, at de daglig bliver overtrådt.

Hele området »ensidig gentaget arbejde« er heller ikke klar endnu. Parternes aftale om at udarbejde handlingsplaner for reduktion af ensidig gentaget arbejde har medført, at en række virksomheder og brancher har kunnet køre videre i samme spor som hidtil. Årsagen er, at aftalen har været frivillig. Virksomhederne, som har ansvar for lønmodtagernes sikkerhed og sundhed, har sådan kunnet gå rundt i ro og mag og finde ud af, om det nu også lige var noget for dem.

Vi vil spørge, om ministeren stadig væk vil acceptere, at Arbejdstilsynet fortsat undlader at gribe ind mod særlig sundhedsskadeligt arbejde inden for det, man kunne kalde ensidig gentaget arbejde. For det er jo reelt det, der sker, når de ikke har lavet handlingsplaner.

Vi vil også gerne spørge helt konkret, hvor mange påbud Arbejdstilsynet har givet i forhold til cirkulæret fra september 1994, hvor det udtrykkelig nævnes, at hvor der foregår ensidig gentaget arbejde, som kan indebære særlig fare for sikkerhed og sundhed, så kan påbud gives. Hvorfor sker det ikke? Hvorfor kommer der aldrig sådan nogle påbud?

Det er ikke, fordi jeg tror, at der er en ond vilje til stede i Arbejdstilsynet, for jeg opfatter faktisk Arbejdstilsynet som kruntappen i at gennemføre mange af de ting. Problemet er selvfølgelig, at man ikke har ressourcer til at gennemføre det. Problemet er, at man har mange forskellige opgaver i Arbejdstilsynet, og det ender så med, at det er den slags ting, der bliver sat til side.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Flere og bedre arbejdspladser er regeringens projekt. Vi ønsker, at alle skal have en plads i tilværelsen, i hvert fald i forhold til arbejdsmarkedet, som vi taler om her, og vi er ikke tilfredse med kun at have en strategi, der alene hedder »flere arbejdspladser«; det skal faktisk også være bedre arbejdspladser. Vi skal med andre ord have en 2-trins-strategi, nemlig både flere arbejdspladser og bedre arbejdspladser samt et bedre arbejdsmiljø.

Og dér er det soleklart, at den situation, vi har i dag, med 60.000 arbejdsulykker eller arbejdsbetingede lidelser er helt uacceptabel. Det er uacceptabelt i forhold til den enkelte, der kommer til skade, når vedkommende går på arbejde, men det er faktisk også uacceptabelt i forhold til samfundet, for det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, at det er dyrt at førtidspensionere en 47-årig hjemmehjælper, og derfor skal arbejdsmiljøet såvel for hjemmehjælperne som for alle andre være betydeligt bedre.

Der har været diskussion om, hvem der har ansvaret for arbejdsmiljøet. Er det arbejdsgiverne, er det arbejdstagerne, er det Arbejdstilsynet, er det arbejdsministeren, eller hvem er det? Det er indiskutabelt, at ansvaret for et godt arbejdsmiljø knytter sig til ledelsesansvaret, knytter sig til ledelsesretten.

Der kunne måske være en grund til og oven i købet en god grund til at sende Dansk Arbejdsgiverforening en lille hilsen i dag – de har jo lige haft generalforsamling nede i Fællessalen – for de organiserer jo både de gode virksomheder og de dårlige virksomheder og forfægter altså også ledelsesretten hos de brodne kår. Derfor denne lille hilsen fra min side om, at skal der fortsat være respekt om og anerkendelse af Dansk Arbejdsgiverforening som organisation, så må man altså også fra organisationens side gå langt stærkere ind i forhold til de virksomheder, der udgør de brodne kår, og sige: Til ledelsesretten hører også et ledelsesansvar og et ansvar over for den lovgivning, der er forankret i arbejdsmiljøloven, for det er nemlig arbejdsgiveren, der har retten til at lede og fordele arbejdet og dermed også pligten til at tilrettelægge produktionen på en måde, så det ikke skader liv og velvære.

Jeg vil derudover selvfølgelig sige tak for en god debat og tak for de mange positive tilkendegivelser, som jeg faktisk synes der er kommet fra alle ordførere. Jeg er også glad for, at der er så mange ordførere, der har efterlyst konkreti-